

Con Gái Cá Voi

Quý Thể

Năm đó Tỉnh lấy vợ, hẳn nhớ thầy Sáu Đậu có sách Thọ Mai so đôi tuổi, chọn ngày. Thầy hỏi tuổi tác hai đứa xong tính toán một hồi, nói, chờ đến xuân cưới nhau mới tốt. Hẳn đem chuyện về thuyền kể lại cho bọn trai bạn nghe (Trai bạn là người làm thuê cho nghề đi biển). Mấy đứa đã có vợ rồi nói:

- Chờ xuân sang năm, lâu quá đợi sao nổi?

Có đứa bảo:

- Cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để lâu ngày có kẻ gièm pha.

Mấy thằng lớn tuổi bày đặt:

- Mà đợi qua xuân mới cưới vợ, cưới xong, gặp mùa cá phải ra khơi, chán chết. Chi bằng bây giờ là tháng mười mà cưới con Đào, gặp mùa biển động, không công việc gì, ra giềng mới tới mùa cá, mà được ngủ với con vợ mới nguyên cả một mùa đông mưa dầm gió bắc sương biết bao nhiêu!

Tỉnh nghe có lý, nói láo với con Đào, thầy nói cưới liền mới tốt. Tỉnh đi vay tiền, nhờ người bỏ trầu cau, xin ngày, làm lễ hỏi lễ cưới ngay trong một buổi sáng. Vợ chồng mới vui thú không được bao lâu thì hết tiền. Tiền vay làm đám cưới đám hỏi chủ nợ đòi gắt quá. Sẵn có ghe nhà Tám Tạo đi làm ăn trong Vũng Tàu, Long Hải thiếu trai bạn, hẳn xin đi theo để kiếm tiền, cũng để trốn nợ. Giả cào là ghe chuyên làm trong mùa biển động. Mùa này các nghề khác như lưới cần, mảnh chong, mảnh rút, câu mực, câu cá ngừ đại dương... thuyền nhỏ không giám đi xa đành chịu. Chỉ có giả cào ghe lớn mới giám ra khơi. Mùa này chợ búa khan hiếm, cá tôm đánh về bán được giá. Giả cào gồm hai chiếc thuyền lớn, ít nữa mỗi chiếc cũng ba lốc (45 sức ngựa) chạy song song, ở giữa giăng tấm lưới lớn, mắt lưới nhỏ dần, cuối cùng là cái bọc đựng cá. Hai chiếc thuyền cứ chạy ngang dọc trên biển suốt ngày đêm trong mùa biển động. Cá tôm lớn nhỏ đều bị quét vào trong lưới. Tỉnh thoảng dừng lại, dùng tời kéo lên trút cá vào hầm nước đá. Làm trai bạn cho ghe giả cào khổ lắm, sóng gió rét mướt, xa nhà lâu ngày. Phải làm trai tráng độc thân khỏe mạnh mới theo nghề này nổi. Mấy lão già và bọn mới cưới vợ không ai chịu đi, được cái theo giả cào, măn mùa được chia tiền khá hơn nhiều nghề khác.

Chiều hôm ấy Tỉnh leo vào thúng chai, lắt ra ghe giả cào đậu nơi vùng nước sâu. Hẳn trèo lên ghe lớn quay lại nhìn thấy con Đào mặc áo hồng, đứng trên bãi cát trắng, đằng sau nó là dãy chòi tranh ở trong đó có chiếc quan tài sơn đỏ dài hơn hai chục thước đặt trên hàng ngựa gỗ đựng xương cá ông voi. Trong ánh chiều nhạt, màu áo đỏ của con Đào giống như ngọn lửa nhỏ thấp giữa ngôi miếu. Phía sau nữa là bóng núi Cô Tiên mỏng như tấm giấy xanh dán trên nền trời. Hình ảnh đó cứ lẩn quẩn trong đầu hẳn suốt ba tháng trời sống trên sóng nước. Trước lúc ra khơi hẳn thấy thương quá, muốn phóng xuống nước lội vô bờ. Lão Tạo, ghe kêu lớn:

- Tỉnh, mày với thằng Khải kéo thúng chai lên. Tao coi được giờ, đốt phong pháo rồi lên đường. Mới đầu tháng mười mà trời đất tối thui, gió sấn quá, chạy từ đây vô trông mắt cả phuy dầu, ít nữa sáng mới tới. Khải nghe chủ kêu chạy lại, thấy Tỉnh còn đứng trên mũi ghe nhìn lên bờ, hẳn nhìn vô thấy con Đào mặc áo hồng tay cầm cái nón phất. Hẳn nói:

- Giúp tao một tay kéo cái thúng chai lên. Còn đứng xớ rớ đó làm chi? Thấy bộ dạng mày tao biết còn tiếc đời lắm. Bộ thấy sóng to gió lớn muốn trở về chui vô bếp ngồi coi con vợ nấu cơm phải không?

Tỉnh vô khoang thuyền cất cái áo, trở ra làm việc, nhìn lên bờ vẫn còn thấy dáng cái áo đỏ đứng trước miếu thờ cá ông voi phía sau là bóng núi Cô Tiên sừng sững. Đúng như nhà Tạo nói sáng một thuyền mới tới vùng biển Bình Tuy. Suốt mấy ngày qua biển động dữ dội tuy làm trai bạn đã nhiều năm, quen sóng gió nhưng nửa năm qua ở trên cạn, lại mới cưới vợ gặp sóng to gió lớn hẳn mưa tới mặt xanh mặt vàng. Lão Tạo thấy thương tình đưa hẳn ve dầu khuynh diệp bác sĩ Tín, nói:

- Hồi mới cưới bà Tạo tao cũng như mày, sống trên bờ cả năm. Ở trên cạn vợ quàn, xuống dưới nước sóng dập mấy ngày như tử. Bọn bây con trai mới lớn nên chưa biết coi thường đàn bà con gái. Thấy nó ốm khom tưởng yếu ai dè mạnh hết chỗ chê. Bọn này thường mắc cỡ không nói nhưng bao nhiêu cũng xong, không mệt mỗi hư hao gì cả. Ông bà mình nói: "**Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường**" Cái thứ đàn ông ngó hùng hổ vậy chớ chẳng ra làm sao. Bây giờ tụi bây thấy đó, bà ốm nhom như con mấm nhưng quanh năm suốt tháng không tốn viên thuốc, còn tao tưởng tá như trâu tháng nào cũng tốn tiền đốc tờ.

Thằng Khải chọc:

- Thím Tám nhỏ con nhưng ngon độ phải không?

Tám Tạo biết thằng này chằm chọc nên ừ hừ cho qua chuyện. Khái tiếp:

- Còn chị Dần trắng trẻo thừa thịt, ngồi xích lô không lọt, bán bánh canh đầu cầu Xóm Bóng có ngon không mà mỗi lần đi biển về chú Tám chạy ngay tới đó?

Nhà tạo gất:

- Thôi kéo lưới lên, đừng nói chuyện tào lao nữa.

Một lúc sau Tám Tạo nói:

- Thằng Tinh còn say sóng để cho nó nghỉ...

Lão nghĩ thương bọn con trai ở ngoài biển thiếu thốn đủ thứ, cấm nó nói chuyện trai gái nữa, chúng nó nổi điên mất.

Khi đã trở lại quen với biển giả rồi Tinh cứ thấy buồn chán chỉ mong cho tới tháng chạp trở về. Thường gần tết chủ ghe mới về ăn tết, nhân đó kéo ghe lên bờ làm nước, đốt hàu, làm vỏ, sửa chữa lại những nơi hư hỏng trên chiếc thuyền trong suốt mùa biển động. Hấn tính đi xong chuyến này kiếm nghề khác, không theo cái nghề giã cào xa vợ này nữa, nhớ vợ, nhớ đất quá, ban đêm cứ chợp mắt là thấy bóng dáng con Đào đứng trước miếu ông Nam Hải với ngọn núi Cô Tiên, núi chúa, đứng nơi nào ở Bãi Dương cũng thấy. Có một buổi chiều hấn đang đứng cầm bánh lái, con tàu tiến từ từ sang hướng đông. Lúc đó lão Tạo mặc quần đùi ở trần, ngồi chò hồ trên cái sỏ (sỏ là cây gỗ dài, làm xương sống con tàu chạy từ lườn lên đến mũi, nhô lên ở mũi tàu, khi cúng ghe thường bịt cái sỏ lại bằng miếng vải đào). Lão đứng lên kêu to:

- Tinh, mày coi giùm tao cuốn lịch treo trong ca bin thử bữa ni mấy âm lịch?

Tinh mở cửa nói vọng ra:

- Mười chín tháng mười ta.

Lão Tạo kêu lên:

- Thôi chết cha rồi!

Lão hốt hơ hốt hải la to:

- Ngà, Nền, Lợi, Sáu, Thành, kéo lưới lên gấp đi! Tinh tắt máy, thả neo!

Cả bọn không biết chuyện gì. Tinh chạy ra. Lão Tạo chỉ tay về hướng mặt trời lặn. Tinh thấy trời biển hôm nay đầy sự lạ. Trời đang sáng trắng chuyển qua màu trắng sáo rồi tự nhiên ngả sang màu sậm hơn làm nên một hoàng hôn màu hoa cà trên trời dưới biển. Vòm trời bị lồi xuống thấp đến nỗi có vẻ như đứng nơi mũi thuyền nhón gót đưa tay chống lên được, còn mặt biển thì cong lại. Nước biển như sôi lên, đầy một thứ bụi hơi nước mù như sương. Tinh hỏi:

- Cái chi phía trước đó chú Tám?

Tám Tạo nhìn đăm đăm, Tinh hỏi lại lần nữa:

- Cái chi mà chú biểu tắt máy kéo lưới lên, thả neo?

Lão Tạo:

- "Ông hội" !

Tinh:

- Ông hội là cái chi?

Tám Tạo:

- Hằng năm cứ vào tiết Đại Tuyết mười chín tháng mười âm lịch, cá ông biển bắc bơi về biển nam trốn lạnh, gặp gỡ vầy duyên, cả bày mấy chục con phun hơi sương mờ cả trời biển. Người làm nghề biển như bọn mình có duyên lắm mới gặp kỳ ông hội, tin tao đi, ngày sau bọn mình đưa mô cũng khá. Tao biểu mày tắt máy là sợ chân vịt chặt chằm lưng ông. Tao kêu tụi kia kéo lưới sợ ông mắc trong đó, phải tội chết. Ngày trước bọn giăng lưới thấy ông bơi vô trong lưới tìm cá phải vội vàng lặn xuống mở hai cửa, cửa Bắc (Bắc) với cửa Nền (Nam) đốt vàng mã vái ông ra. Tụi bây có thấy miếu thờ ông nam hải ở chỗ bãi dương đó không? Ngài được vua phong chức "Nam hải cự tộc ngọc lâm thượng đẳng thần" linh hiển vô cùng. Trước miếu có dây nhà tranh dài như cái nhà thùng lều làm nước mắm, đặt trong quan tài có hài cốt của ngài, gọi là ngọc cốt, sắp theo chiều dài, xương đầu ông to như cái bồ, dài gần ba thước, mấy trăm đốt xương sống đặt nằm giữa, xương sườn to và dài bằng đòn gánh gác hai bên, phía sau là cái đuôi kiểu rẽ quạt. Thợ mộc đóng cái thùng gỗ sơn đỏ dài hơn hai mươi thước, đặt nằm trên hàng ghé ngựa. Năm đó ông lụy tấp vô Bãi Dương, thằng Ngạc, con Tư Yển là người thấy đầu tiên, được chít khăn tang làm trưởng nam của ông lo việc tang chế. Thời đó không có cách gì đem ông lên bãi cát. Người ta cho thuyền ra điu ông vô sát bờ, chặt tre cắm chung quanh, giăng lưới làm màn ngăn cá dữ đến quấy phá rúc rĩa hài cốt ông. Hai mươi ngày sau, sóng dồi gió dập, thịt rửa tan đi hết còn lại bộ xương. Đem xương lên bờ lấy rượu trắng kỳ rửa thiệt kỹ, xương cốt ông từ màu trắng chuyển sang vàng ngà sau ửng hồng, cứng lắm nhưng rất nhẹ, bỏ vô nước nổi lênh bênh, để cả trăm năm không mối một chi cả.

Hai chiếc thuyền dừng lại, giả cào kéo lên, bọn trai bạn leo lên nóc ca-bin từ xa nhìn tới thấy một vùng biển mù mù hơi nước. Chừng nửa giờ sau yên tĩnh trở lại, gió chiều thổi tan sương bọn trai bạn giục:

- Ông bà đi hết rồi, tới đó coi đi chú Tám.

Tĩnh mở máy, hai thuyền từ từ tiến đến vùng biển mới đây "ông hội". Lúc này trời đã nhá nhem tối, trên mặt nước loang loáng như đổ dầu. Một mùi thơm kỳ dị, gần mà xa, sắc đậm mà thoang thoang lan tràn trên một vùng nước rộng. Mùi hương lạ lắm, không thể dùng lời diễn tả hay lấy mùi gì ra so sánh được. Mùi hương đó ngửi một lần là suốt đời không quên, hề gặp lại là nhớ liền. Bọn trai bạn hỏi:

- Mùi chi thơm quá chú Tám?

Lão Tạo:

- Long Diên hương

- Long diên hương là thứ chi?

- Ông bà mình nói đó là cái chất ái tình của ông đánh dấu con đường mình đi trong biển cả mệnh mông để cho người tình tìm đến. Ở giữa biển, sóng to gió lớn nên chất long diên hương này phải đậm sắc trong nhiều ngày không tiêu tan, con người lấy về làm dầu thơm, làm thuốc chữa bệnh. Chất này quý lắm, mắc hơn vàng. Trên mặt biển nổi lên một thứ giống bọt xà phòng, màu ngà. Tĩnh lấy vợt vớt lên, một lúc sau đông cứng lại, hấn cho vô túi ni-lông, tính để giành đem về cho Đào ủ trong quần áo cho thơm. Sinh con ra bỏ trong gối cho nó không bị chốc đầu, lại thơm tho, ai bế lên cũng muốn hôn hít.

Mới đó mà đã tới hai mươi ba tháng chạp đưa ông táo về trời. Cặp giả cào với tám con người trên đó như hai con ngựa xé ngọn gió bắc sắc như dao chạy về vùng biển phương bắc. Gần tết biển không sóng. Mặt nước xanh rờn chao nghiêng qua lại. Ngồi thuyền thấy như ngồi võng. Hai con thuyền chạy một ngày một đêm và nửa ngày nữa thì đến hòn Rùa. Lúc này đã xế chiều, từ hòn Rùa nhìn theo hướng mặt trời lặn, chưa thấy gì cả. Đất liền vẫn còn xa xôi mờ hồ lắm. Trời mây nước đất hòa quyện với nhau thành một vệt mờ khi trời lên khi hợp xuống phía sau những con sóng. Hai chiếc thuyền như hai mũi tên đâm thẳng hướng tây và chạy thêm một giờ nữa mới phân biệt được đất nước trời có màu sắc hơi khác nhau, trông như bánh da lợn.

Thuyền vào sâu hơn nữa mới nhận ra dải núi uốn lượn hình người nằm, trên đó nổi lên một cái đỉnh cao hơn cả, chọc thủng mây trời, Tĩnh sung sướng quá reo lên:

- Núi Cô Tiên !

Hấn vui mừng quá phát điên quay lại tính chia vui với một ai. Vào thời khắc đó mấy đứa kia đều chộn rộn chuẩn bị lên bờ, chỉ còn lão Tạo, hấn ôm đại lão già bộ mặt đỏ lôm như gà chọi, sần sùi, râu riu lờm chờm, hôi nồng mùi rượu trắng và mùi khét thuốc rê. Hấn ôm siết, lão già cũng đang vui cười ha hả, mắng:

- Đồ quỷ! Thấy đất thấy núi mà phát điên làm như thấy con vợ. Trong nhiều tháng qua, hôm nào có mưa mới được giặt bằng nước ngọt, còn không thì lâu lâu giặt với nước biển, cho bao nhiêu xà bông cũng không có bọt, phơi hai ba ngày không khô, khô rồi cứng như mo, mặc rất xót. Hấn thò tay xuống đáy mò tìm. Mấy ngón tay chạm phải xấp giấy bạc. Hấn rất yên tâm, xa nhà chịu rét mướt sóng gió cũng chỉ vì mấy tờ giấy này. Dưới đáy còn có túi ni lông đựng chất long diên hương.

Nửa giờ sau tất cả lên bờ. Tám người ngồi trên chiếc ghe lớn neo ở vùng nước sâu hồi hải xuống hai cái thúng chèo vào. Lần đầu tiên sau nhiều tháng chân họ chạm đất, sung sướng lạ lắm làm sao! Không hện mà tất cả đều chạy trên cát. Cả tám con người sau nhiều ngày ở ngoài khơi, râu tóc mọc dài áo quần xơ xác giống bọn tù khổ sai, lên đến đường cái rồi, mọi người vẫn chạy. Người chung quanh hoảng hồn tưởng xảy ra chuyện gì.

Con Đào đang lui hui nấu cơm trong bếp. Chiều này hết củi, nó thổi mấy cộng dừa chẻ ra phơi chưa khô, khói tỏa mù mịt. Nó thấy bóng người chập chờn trong khói, vùng dậy hét lên:

- Linh thiệt ! Hồi hôm nằm mơ thấy anh về!

Tĩnh hỏi:

- Thiệt hả?

Đào:

- Thiệt, nói đại, trong mơ thấy anh ướt mềm, da thịt trắng bệch như người chết trôi. Hồi thì nói bão đắm thuyền được ông Nam Hải đưa về. Hồi xé em mau hương đèn ra miếu khấn rồi.

Bao nhiêu ngày nay Tĩnh chờ đợi cái giây phút gặp gỡ này. Nó thấy trong xi nê, tây đầm mỗi khi đi xa về ôm ấp nhau hun hít rất hay, hấn thích kiểu gặp gỡ và tỏ tình như thế. Mấy tháng ở ngoài biển hấn ao ước cảnh này xiết bao, nhất là mấy ngày trước khi về. Hấn tính lúc ấy thế nào cũng lao tới ôm chầm Đào, làm như kiểu

xi nê, ðe nó ra mà hôn hít cho ðã. Và bây giờ hấn ðang bước tới, con ðào ngậ ngừng thẹn thùng, thấy chồng ðưa cả hai tay ra nó chẳng biết làm gì. ðào ðứng yên, tay chân ngưng đọng dư thừa. Tỉnh ôm vợ, hấn thấy giống như ôm vào lòng một con ghẹ rất nhiều càng và que, không êm ái ðể chịu tí nào. Tỉnh nghĩ, hình như tụi tây ðằm chúng ðã tập tành quen từ bé.

Ðào ðỡ lấy bao áo quần, nó lôi từ dưới lên xấp tiền. Tỉnh nói, trả nợ, còn bao nhiêu ðể ðành ði chợ. Ðào móc túi ni lông nhỏ ðựng thứ chi giống như sáp ong vụn, và nói thứ chi thơm quá. Tỉnh nói lượm ðược từ vùng biển "ông hội". Ðào không hỏi gì thêm, nhét gói ðó dưới áo gối có thêu hình con chim ðậu trên cành hoa. Bữa ăn chiều thiếu cơm. Ðào chỉ nấu có nửa lon gạo, nó chạy ra chợ mua nửa ký bún với cái ðầu cá thu về nấu ngọt, cho nhiều nước ðể chồng chan bún. Tỉnh nói, dưới ghe cá mắm thiếu chi lâu lâu cũng có ăn bún nhưng chưa bao giờ ngon như bữa nay. Hấn ðã nói láo cho vợ vui lòng, thực ra chiều hôm nay lòng hấn rộn ràng như lửa cháy không thấy ðói mà ăn cũng chẳng ngon. Tối lại hai vợ chồng lên giường. Ðào sợ muỗi chui vô nhét mùng thực kỹ. Xong nó nằm yên nhìn trần nhà một lúc, thấy trong nhà dù chỉ có ngọn ðèn dầu hỏa nhỏ vẫn còn rất sáng, sợ khó ngủ, Ðào vén mùng chui ra. Tỉnh hỏi:

- ði ðâu?
- Thối tắt ðèn

Tỉnh nói:

- ðừng tắt ðèn, ðể ðèn sáng ði.

Ðào nói giọng ngưng đọng:

- ðể ðèn sáng mắc cỡ chết

Tỉnh cười:

- Không phải ðâu... chưa... khuya cái ðã...

Ðào nhìn chồng ái ngại:

- Mới về còn mệt hả?

Tỉnh:

- Không phải...

Ðào cười:

- ðể ðèn sáng làm chi? Khó ngủ lắm

Ðến ðây Tỉnh mới nói ra cái ý nghĩ ngộ nghĩnh của mình

- ðể ðèn sáng coi cái bụng bầu của em một chút.

Ðào nói:

- Bụng xấu lắm, ðâu bằng bụng con gái, coi làm chi?

Tỉnh thú thực:

- Hỏi xuống ghe anh không biết em có bầu. Bọn mình là trai gái mới lớn có kinh nghiệm? Không biết vợ chồng sống với nhau chỉ thời gian ngắn, làm cách ðó, có ðược hay không? Hai tháng sau anh gặp thằng ðộ ði trai bạn cho ghe nhà Khôi cũng vô trong ðó, anh hỏi, nó nói thấy em thường ngồi ðón cá ở ðốc chùa Hạ Long. Anh hỏi em có bầu hay chưa, nó nói:

- Vợ mày tao làm sao biết ðược?

Anh nói, thấy cái bụng to thì biết. Nó giảng một thôi một hỏi về kiểu bụng ðàn bà chữa. Thế nào là chữa bụng trên bụng dưới, chữa khô chữa nước... Hấn nói có người gần ðể chưa thấy bụng. Hấn hỏi cưới nhau lâu mau, anh nói hơn bốn tháng. Nó nói con so bốn tháng người ngoài không biết ðâu. Anh không hỏi nữa nhưng tin chắc em có bầu. Ðào hỏi:

- Làm sao anh tin?
- Biết chứ, xem họ hàng hai bên thì biết. Mấy người chị em ðể như gà, mẹ em mười một ðứa con. Còn bên anh giá chót cũng một chục. Không lẽ mình chậm con, thừa con?

Ðào nằm nghiêng quay lại hướng chồng. Tỉnh nói nhỏ, em nằm ngửa lại ði. Ðào lặn vào sát hơn, nằm ngửa. Tỉnh lồm cồm ngồi dậy, ngồi một bên. Hấn ðưa tay lần mò từng hạt nút trên cái áo phin may bằng thứ gì không biết thấy rất nhám. Hấn chưa kịp hỏi, Ðào nói:

- Mút-xơ-lin cát ðó. Rồi Ðào hỏi rất tự nhiên, Có kéo quần xuống không?

Không ðợi chồng giục Ðào kéo cái quần cũng may bằng thứ hàng mỏng và nhám như cát xuống tới ðùi thì ðừng lại. Dưới ánh sáng ngọn ðèn dầu hỏa từ ngoài chiếu vào. Tỉnh thấy cái bụng bầu lum lúp, chữa con so bốn tháng, làn da mỏng trắng mờ mờ. Ðào nói nhỏ như thờ:

- Coi ði !

Tỉnh nhìn một lúc rồi ðặt bàn tay chai sạn, da dày như mo cau, có mấy chỗ nổi cục như gỗ. ðó là ðôi tay làm lụng cực nhọc trong mấy tháng qua, suốt ngày ðêm kéo lưới kéo neo là những bó sợi ni lông to bằng cổ tay

rất chắc có neo con tàu qua cơn giông tố. Đào nghe cảm giác chai sạn của tay chồng biết lâu nay anh cực nhọc, thương đến ứa nước mắt. Tỉnh thấy làn da vợ ấm êm khiến hắn cảm nhận tất cả sự triều mến từ nơi ấy truyền vào tâm hồn. Hắn mềm lòng, cảm động tới độ ứa nước mắt trào ra chảy dọc theo hai cạnh mũi xuống miệng, mặn chát. Hắn nói giỡn bớt cảm động:

- Bọn trai bạn có vợ rồi xúm vô dọa anh
- Dọa làm sao?
- Cưới vợ mới có mấy ngày mà bỏ đi liền, không chịu ở nhà làm thêm tay chân cho thằng nhỏ ở trong bụng, sau sinh ra có tật.

Đào cũng chọc lại:

- Yên trí đi, ở nhà tui nhờ thằng khác tới làm thêm chân tay rồi!

Tỉnh tát yêu vợ, nói, đồ khỉ! Song hắn ngạc nhiên thấy cái má đầy thịt của vợ ướt nước mắt, hỏi:

- Bữa ni sung sướng quá, vui quá, sao em khóc?

Đào bối rối, vừa khóc, vừa cười, vừa nói:

- Không biết nữa, đừng hỏi nữa, kỳ lắm.

Nó dừng lại thờ khi khi. Nước mắt không chảy ra ngoài mà đầy hai hốc mũi. Đào hỏi:

- Muốn trai hay gái?

Tỉnh:

- Dân làm nghề biển ai cũng ưa trai, nhưng con gái đầu lòng đỡ đần cho mẹ nó, cho em, anh thích gái.

Đột nhiên Tỉnh la lên:

- Ý, nó động đậy!

Đào:

- Nó "máy" đó

Tỉnh:

- Bốn tháng biết máy sao?

Đào:

- Thằng này ghê lắm.

Tỉnh:

- Sao em biết thằng?

Đào:

- Biết chớ, cu cậu ghê lắm. Có lần em mơ thấy gánh đôi giỏ lên núi Cô Tiên. Trên đỉnh núi có ngôi sao sáng đều rất thấp, cái sao như trái cây, em tính hái đem về. Có ông lão hỏi: "Gánh giỏ lên núi làm chi?" Em nói: "Hái sao đem về". Thức dậy em sợ quá đi hỏi ông thầy Sáu Đậu thầy nói, có thai mà nằm thấy lên núi thì sinh con trai, thấy sông nước thì sinh con gái. Thấy ngôi sao trên núi muốn hái về thì sau này thằng con trai này có chí khí nhưng suốt đời cũng chỉ chạy theo ba cái chuyện tào lao. Thầy Sáu nói. May mà sinh con trai nhớ đặt tên cho nó là thằng Sao.

Tỉnh cúi xuống chúm môi lại đặt nhẹ lên bụng vợ nơi đứa bé vừa động đậy. Hắn hít cái mùi lạ lạ rồi úp cả mũi lên cọ qua cọ lại. Đào la: "Nhột!" Tỉnh nói cho anh hun con, rồi hắn áp cả lỗ tai mình lên bụng vợ, dừng lại một lúc nín thở, thì thào: "*Trời ơi, kìa, tiếng quả tim, nó kêu tin tin như cái đồng hồ đeo tay*" Tỉnh bắt mạch trên cánh tay mình, so sánh hai nhịp mạch, nói, sao nó đập nhanh thế này, nhanh gấp đôi gấp ba, còn hơn thế. Hắn đâu biết quả tim ấy làm việc cật lực để tạo ra một cơ thể tráng kiện mà chống chọi lại với đời. Đào hỏi:

- Nghe cái chi đó?
- Nó nói chuyện.
- Chuyện chi?
- Chuyện nay mai theo cha đi biển đem tiền về cho mẹ.

Đào giục, thôi tắt đèn. Tỉnh ừ, trong bóng tối nó nghe mùi hương lạ. Nó hỏi:

- Ai xúc dầu thơm đâu thơm quá

Tỉnh nói, mùi thơm từ cái gối hồi chiều em lấy ra nhét dưới gối đó. Đào hỏi,

- Để trong túi ni-lông mà cũng bốc mùi thơm ra ngoài sao? Nước hoa ngoại không thơm bằng, bán được không? Tỉnh nói,
- Quý lắm.

Đào hỏi thứ chi? Tỉnh nói:

- Long diên hương

Đêm thanh tịnh dịu dàng hai vợ chồng xa nhau lâu ngày nằm ôm nhau bất động hồi lâu, lắng nghe hạnh phúc xao xuyến từ cái mầm sống mong manh tựa mình. Đêm ấy, một đêm mùa xuân, ngoài kia biển lặng chỉ có gió thổi nhẹ trên mặt nước không đủ sức đẩy con sóng vỗ bờ, thế nhưng không hiểu vì sao hai người nằm đây

vẫn nghe tiếng sóng dập diu, chung quanh họ tràn ngập mùi hương. Sáng ra Tỉnh thấy đêm đầu tiên ngủ trên đất liền mà bình bồng như nằm trên sóng. Hắn có thắc mắc một lúc rồi quên, không nghĩ ngợi đến nữa...

*****

Tỉnh về nhà ở với vợ chưa đầy nửa tháng, ra Giêng, dù hai vợ chồng không muốn nhưng hết tiền lại phải theo ghe cào nhà Tạo lên đường. Chuyển ra khơi năm đó gặp bão cái bão mùa xuân. Nghe tin áp thấp nhiệt đới mấy ghe nhỏ bỏ chạy vô bờ trốn. Nhà Tạo tưởng ghe lớn không hề chi. Bão đầu mùa ác lắm, chỉ có mấy đợt sóng dồi sóng chụp cái nào cái nấy cao như nóc nhà, một chiếc chìm trước, trai bạn và chủ ghe chuyển lên thuyền còn lại. Một lúc sau cũng chìm nốt. Bọn trai bạn bơi giỏi lắm đưa nào cũng nắm được ván, thùng nước, can đựng xăng dầu, chịu trận. Chỉ có lão Tạo già yếu với thằng con trai mười ba tuổi cho theo học nghề với nấu cơm nước cho trai bạn ăn không chụp được cái ống nổi nào, bơi một lúc đã đuối. Tỉnh cứu được Tạo cha với đứa con, nhường cho hai cha con cái thùng phuy rỗng. Hắn lặn ngập trong vùng sóng to gió lớn một lúc chưa có vẻ gì là đuối cả nhưng không hiểu tại sao lại chìm nhanh thế. Sáng hôm sau bão tan, tàu hải quân vớt được bảy người. Lão Tạo phát điên chạy trần truồng trên bãi la:

- Biển nuốt thằng Tỉnh con tao rồi !!!

Đào nghe tin giữ chết giấc. Người chung quanh xúm vào giật tóc mai xức dầu cạo gió. Ai cũng sợ nó nổi máu sản hậu. Mấy ngày sau nó gượng dậy được nhưng đau yếu liên miên, đầu óc nhưc nhối, ban ngày cũng thấy ma quỷ, trên bờ thấy cá giữ sóng to. Cũng may, mỗi lần như thế nó úp mặt vào gối thêu cành hoa con chim trong có chứa gói long diên hương thì đỡ. Ai cũng nghĩ cái thai không cứu được. Biển trời tối tăm cả tháng, rồi ông lụy (cá voi chết) tấp vô biển Lương Sơn, bọn xích lô, xe lam, xe ngựa chở người đi coi nườm nượp. Có người tới rủ Đào đi coi, lại có người ngăn, nói, đừng có đi, cái hơi nó nhiễm vô thai không tốt. Đào vẫn đi.

Đào không sinh con trai như ông thầy Sáu Đậu đoán, lại sinh gái, đặt tên là con Thuyền. Con Thuyền lớn lên đẹp lắm. Con nhà biển già, ngâm bao nhiêu nước mặn, phơi bao nhiêu nắng gắt làn da vẫn trắng như trứng gà bóc và lúc nào trông cũng bóng như thoa mỡ. Thuyền có mái tóc dài và đen ánh lên như than đá vỡ. Mấy chị rồi bờ rồi nước, buổi trưa thường thích kéo con Thuyền tới bóng mát gốc dừa lửa ghi đầu nó xuống bắt chí. Chị Thoa luôn mấy ngón tay thô móng tay dài và rất bần vào mái tóc Thuyền vạch da đầu tìm chí. Chị ta thấy trên đỉnh đầu con Thuyền có một cái sẹo lõm hình tròn, có nếp da viền chung quanh, thấy lạ, hỏi:

- Trên đầu mày có cái sẹo. Sẹo chi nó lạ rứa?

Con Thuyền không ngần đầu lên, đáp lí nhí:

- Ủ, ai biết sẹo gì?

Chị Thoa hỏi:

- Hồi nhỏ mày té lỗ đầu hay răng?

- Không, con gái có leo trèo chi mô mà té cho lỗ đầu...Cái sẹo tròn kỳ cục có từ thuở cha sinh mẹ đẻ. Tóc che, ít người biết. Chỉ tím bắt chí vạch tóc ra mới thấy...

Trai bạn quanh vùng theo chọc con bé nhiều lắm, nó không ưng đứa nào kể cả con cái nhà giàu, có nhà lầu đôi ba tầng, có nhà chứa năm bảy cái thùng lều to lớn lội bơi trong đó được, có cả xe tải, chạy giao mắm nước, mắm cái lên cao nguyên. Con bé đều chê. Nó nói mẹ nói cha chết biển, sợ biển rồi, quyết không gả con gái cho người theo nghề biển giả nữa. Năm mười tám tuổi Thuyền lấy con một người có tiệm vàng ở trên Thành Diên Khánh. Đám cưới lớn lắm. Ăn uống nhậu nhẹt từ sáng tinh mơ tới một giờ khuya khách khứa hai họ mới ra về hết. Đêm thanh tịnh dịu dàng. Lúc này chú rể đã chén choáng, vén tấm màn bước vào chột dừng sững lại. Một mùi thơm kỳ dị ngọt dịu mà đặc sánh, tràn ngập căn phòng hoa chúc, có ngọn đèn hồng. Chú rể ngã xuống giường lao đao say, không phải kiểu say rượu mà say sóng. Biển ở mãi tận Nha Trang xa hơn mười cây số sao lại có tiếng sóng gầm rất gần, quanh cái giường này hay ngay chính trên cái giường hợp cần này?

Quý Thế